

sagde han roligt og fuldkommen behersket — „at da jeg valgte dette Sted til vort Sommerophold, havde jeg ingen som helst Grund til at tage Hensyn til Deres Vaner og Tilbøjeligheder. Jeg vidste jo nemlig slet ikke, . . . ja, jeg kunde end ikke ane, at De for Alvor tænkte paa at gøre min Søster Selskab herude. De vil maaske ogsaa erindre, at jeg, den Gang De fortalte mig, at De havde faaet „denne Flyveidé“ — som De selv udtrykte Dem — absolut fraraadede Dem at . . .“

„Ja, De fraraader jo altid!“ afbrød hun ham med kun slet dult Utaalmodighed og vendte sig mod de Andre. „Ikke sandt, Pastor Petersen? Dersom Hr. Hansted fik Lov at raade for Verdensordenen, gik vi saamænd endnu Allesammen omkring med vore Mælketænder. Tror De ikke?“

Pateren truede ad hende med Fingren.

„Hvor De er slem, Frøken! . . . Hvor De er slem!“ sagde han med en Hovedrysten og indtog atter sin forrige Stilling med Hænderne samlede foran Brystet paa en Maade, der mindede om de hellige Mænd paa gamle Kirkemalerier. Men over hans sorte, præstelige Dragt dansede et lystigt Myr af smaa gyldne Solpletter. Og om hans store, æselsgraa Hoved lagde Æbletræets Grene ligesom en druebladet Skyggekrans, der forræderisk fremhævede